

foreligge, hvis man gik med til det Ønske, som blev fremsat af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds.

Det har glædet mig, at de ærede Medlemmer, som have haft Ordet, særlig det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg) og det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam), have sluttet sig til Forslagene omtrent uforandrede, som de foreligge. Det ærede Medlem fra Frederikssund erklærede udtrykkeligt, at han kunde slutte sig til Hovedprincipperne i Forslaget om en Forligsmand. Det ærede Medlem fremkom med en Tanke om Oprettelsen af et Nævn, idet Forligsmanden skulde have en Arbejdsgiver og en Arbejder ved sin Side. Jeg tror nu, det vilde være meget uheldigt at gaa den Vej, fordi det borttager en stor Del af den Autoritet, som Forligsmanden helst skulde være i Besiddelse af. Det skulde være en Mand, der stod hævet over begge Partier, og naar en stor Konflikt truede, skulde han træde til for med nogen Vægt at søge den afværget. Hvis man gav ham en Arbejdsgiver og en Arbejder ved Siden, vilde han ikke længere være nogen fuldstændig fri Mand, de 2 Parter vilde selvfølgelig trække ham hver til sin Side, saa godt de formaaede, og hans Afgørelser vilde overfor Offentligheden blive prægede af, at han havde været paa-virket stærkt fra disse 2 Sider, før han traadte frem.

Det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) og særlig det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) vare betænkelige ved Forligsmanden. Jeg forstaaer det ikke, han bliver jo ikke udrustet med nogen Myndighed til at stille Forslag, før Strejken og Lockouten ere udbrudte. Det ærede Medlem fra Slagelse gyste ligefrem ved Tanken om, at Forligsmanden fik Ret til under Stridigheder om Løn, Overarbejde og Arbejdstid at se i Arbejdsgivernes Protokoller, om deres Opgivender vare rigtige. Jeg forstaaer ikke det ærede Medlems Betænkelighed ved at give Forligsmanden en saadan Ret. De Herrer Arbejdsgivere maa jo have meget store Indtægter og meget at frygte, hvis de ere saa bange for, at denne Forligsmand, der maaske ikke tilhører Arbejderklassen, der staaer over begge Partier, fik Lov til at se, om Arbejdsgivernes Opgivender vedrørende Løn

og Arbejdstid ere rigtige. Jeg forstaaer ikke, at man kan være saa betænkelig derved, naar man samtidig er saa fredskærlig, som det ærede Medlem er. Det ærede Medlem talte meget varmt om sin store Fredskærlighed og den Ulykke, som en Arbejdsstandsning er. Men naar man saa gerne vil undgaa saadanne Ulykker, synes jeg ogsaa, at man let maatte kunne gaa med til et saa uskyldigt Forslag som det om Forligsmanden.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) krævede Indskrænkninger i Strejkeretten for Statsfunktionærer, kommunale Funktionærer, Arbejdere ved Sporveje, Renovationsanstalter, Vandværker o. s. v., og det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) skyndte sig med at give ham sin Tilslutning. Det er altsaa den sidste Skanse, som Strejkemodstanderne ere gaaede tilbage til og have sat sig fast i. Det ærede Medlem fra Assens sagde, at tillod man disse Folk at strejke, var det Samfundets Opløsning. Jeg tror nu, det nytter lige meget, enten man slaar det fast eller ej; man kan godt forbyde disse Mennesker at strejke, det vil til syvende og sidst ikke faa nogen stor Betydning. Vi fra vor Side kunne ikke være med til at slaa denne Anskuelse fast, særlig ikke, efter at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds har fortalt os, at Arbejdsgiverforeningen er Arbejderne saa overmægtig, at den fuldkommen kan slaa os til Jorden og knuse os. Sæt nemlig, at Arbejdsgiverforeningen fulgte den indirekte Opfordring, der laa i det ærede Medlems Ord, og faldt over Arbejderne, slog dem til Jorden og stod parat til ganske at søndertræde dem! Jeg er da fuldstændig paa det rene med, at Underklassen vil appellere til den sidste Rest, der ikke var i Kamp, og sige: For eders egen Skyld og for vor Skyld maa I komme os til Hjælp. Jeg føler mig da overbevist om, at de saa vilde gøre det, ligegyldigt om det paa Forhaand er forbudt dem at strejke eller ej. I et saadant Øjeblik gælder ganske andre Hensyn end de Bestemmelser, der kunne træffes forud. Da man forhandlede om Ludvig den 16des Henrettelse, var der en Taler, vistnok Robespierre, der stod frem og sagde: Jeg spørger ikke, om det er retfærdigt eller rigtigt, jeg spør-